

Mořský car

Moře, o kterém vám budu vyprávět, nepatřilo mezi největší, ale určitě bylo jedno z nejkrásnějších. Hluboká slaná voda ukrývala stříbřitý palác Mořského cara a jeho nekonečné poklady. Car byl pánem, ale i pracovitým ochráncem veškeré té krásy.

Pokaždé, když ranní paprsky slunce pronikly modrou vodou, nasedl na jednoho ze svých mořských koníků a vydal se na cestu. Učesal tančící mořskou trávu, vyleštil perly v mušlích, vyčistil písek na dně a s duhovými rybkami si zahrál na honěnou. Miloval své moře a miloval všechny, kteří v něm žili s ním.

Jedné noci se však nad hladinou rozpoutala obrovská a zlá bouře. Nestačilo jí, že její blesky rozřezávaly temné nebe na tisíce kousků, chtěla zničit vše, co bylo kolem. A tak se odrazila od poraněných nebes a ponořila

se do moře. Zvedala obrovské vlny, vytrhávala tančící trávu, brala mušlím jejich vzácné perly a mořský písek rozvířila tak, že v té písečné mlze se duhové rybky docela ztratily. Několikrát ještě zatřásla carovým palácem, a pak se zase prudce odrazila ode dna, aby s velkým hukotem vylétla až k oblakům, a zmizela v temnotě.

Když se vše zklidnilo, vyplul se Mořský car podívat, co se stalo. Jakmile uviděl tu hrůzu, začaly z jeho očí kanout velké slané slzy. A Mořský car jen plakal a plakal. Neměl sílu s tou spouští něco dělat, tak jen proléval slzy nad svým, kdysi krásným mořem. Plakal tolik, že jeho slané slzy přinášely do moře tolik soli, že by ho za čas celé přesolily, a to by v něm už nikdy nikdo opravdu nemohl žít. Přesolené moře je jako přesolená polévka, tu také nikdo nechce.

Moři se cara zželelo, vytvořilo něžné vlnky a poslalo je za ním, aby ho ukonejšily. Vlnky cara hladily ve vousech, kolébaly jeho hlavu a šeptaly mu tiše do ucha: „Bez tebe to nezvládneme, musíš začít něco dělat, jinak celé moře zahyne. Ty jsi jeho srdcem, ty jsi jeho krví, ty jsi jeho dechem. Nesmíš to vzdát. My ostatní ti pomůžeme.“

Mořský car přestal plakat a naslouchal tomu, co mu vlnky šeptaly. Měly pravdu, moře – to je on sám. Otřel z tváře poslední slzu a vstal tak prudce, že se malé vlnky spojily v jednu velkou vlnu. Vlna proplula celým mořem a nesla s sebou vzkaz o tom, že začíná těžká práce pro všechny.

Nejdříve se musela všechna zrnka písku opatrně položit na dno, aby se voda vyčistila. Carovi dalo hodně práce, než našel ztracené duhové rybky. Ty mu za to pomohly zavřít otevřené mušle a uložit je do měkkého písku, aby je nikdo nerušil při tvorbě nových perel. Zasadit novou mořskou trávu už bylo snadné, jen ji ještě duhové rybky naučily tančit podle toho, jak se moře přelévá.

No, a bylo hotovo. Mořský car se s uspokojením a s úsměvem na tváři díval na znovu obnovenou krásu. Děkoval všem, kteří mu pomohli, a hladil vodu kolem sebe, aby moře vědělo, jak moc ho má rád. A hluboká slaná voda opět ukryla nekonečné poklady i stříbřitý palác svého Mořského cara, pána i ochráncem veškeré té krásy.

Ryby z papírových sáčků

Pomůcky:

Papírové košíčky na pečení, papírové svačinové sáčky, barevné papíry, lepidlo

Postup:

Z barevného papíru si nastříháme šupiny různých tvarů. Šupiny nalepíme na papírový sáček z obou stran tak, aby nám na straně, kde je sáček uzavřený, zůstalo místo na oči. Na opačné straně bude ocásek.

Jakmile máme připraveno tělo ryby, přilepíme oči z papírových košíčků na pečení a do nich doprostřed nalepíme kroužek z barevného papíru. Nakonec sáček nafoukneme a zakroučíme, aby vzduch zůstal uzavřen uvnitř, a vytvořil tak trojrozměrné tělo. Zakroucený konec roztáhneme do vějířku, který nám vytvoří ocásek.

A ryba je hotova. Pokud si ji budete chtít někam pověsit, připevníte lepicí páskou provázek v místě hřbetu tak, aby ryba byla pěkně vyvážená.

